

— Οὐδεὶς μ' ἐδίδαξε νὰ προσεύχωμαι, ἀπεκρίνατο μειδιῶν ὥχρον καὶ μαρασμῶν μειδίαμα.

— Αὐτὸς ἐκμανθάνεται εὐκολώτατα. Έγὼ θὰ προσεύχωμαι διὰ σᾶς ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ἐκεῖνος πάλλων καὶ τρέμων ἐκ συγκινήσεως ἀνεκφράστου, ὥσει ἥνοιγε τὴν ψυχὴν πρὸς τὰς οὐρανίας ἀκτῖνας τῆς θείας Χάριτος, ἃς κατήστραπτε τὸ βλέμμα τοῦ χρυσοκόμου ἀγγέλου, ἐψέλλισεν :

— Ἰδού, ίδον λοιπόν, πῶς ἐκτελοῦνται τὰ θαύματα ἐπὶ γῆς! . . . τίς θὰ προέβλεπε ποτε, ὅταν εἰσηρχόμην ἐδῶ πρὸ δὲ λίγους ὅτι ἔμελλον νὰ ἔξελθω ἔχων τὸν Θεὸν ἐν τῇ καρδίᾳ! . . .

Ἐξῆλθε τότε ἀφίνων τὸν νεαρὸν γυναῖκα ἔρμαιον σφροδῆς καὶ περιπαθοῦς ταραχῆς. Ἐρρέμβασεν αὔτη τότε ἐπὶ μακρόν, ἐρρέμβασεν ἐνθυμουμένη τὸν στιγμὸν ἐκείνην τοῦ παρελθόντος, καθ' ἣν δὲ Ἀλέρτος τῇ εἶπε γονυπετῶν πρὸς αὐτῆς ἐν Λουξώρῳ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σοβαρῶς ἀφῶνου σωροῦ τῶν ἐπιβλητικῶν ἐρεπίων : « — Μέχρι τοῦτο ἔζησα δίχως νὰ πιστεύω εἰς τὸν Θεόν· ἀλλὰ τὸν στιγμὸν ταύτην θὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ δνομά. Του! τὸν στιγμὸν ταύτην, ως οἱ μάρτυρες οἱ προσδέχοντες πάλαι ποτὲ ἔαυτοὺς εἰς τοὺς δυνάμεις τῶν λεόντων, θὰ εἴπω: ὁ Θεός σου εἶναι Θεός μου, διότι σὲ ἀγαπῶ! . . . »

Καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν λεπτοτάτης ὑπερευλαβείας, γνωστῆς εἰς μόνας τὰς ὑπεράγαν πιστάς γυναικείας καρδίας, ἡδόθανθι ἀδράνι τίνα λύπην ἐπὶ τῷ ὅτι ἔξεπληρωσεν ἄρτι ἐπὶ δευτέρου ἀνδρὸς τὸ θαύμα τῆς εἰς Θεὸν ἐπιστροφῆς, ὥπερ ἐπεκαλέθη ποτὲ ἐπὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀνευ ἀνάγκης ὅμως, διότι πῦτο εὐθεσής ὡς ἐκείνη.

Οτε προχιθεν ἀφηγουμένη πρὸς τὸν Ἀλέρτον, τοῦ ὄποιον τὴν ἐπάνοδον ἀνυπομόνως περιέμενε, τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπροσδοκήτου συνεντεύξεως, ἐκείνος διακόπτων τὰς πρώτας λέξεις της, τῇ εἶπε μετ' ἀσυνήθους ἐρεθισμοῦ :

— Ἐπιτρέψον νὰ δοι παρατηρήσω κατιτέκ τῶν προτέρων : Ο νέος αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς φρενολογικὴν κατάστασιν θλιβεράν· τὸ σημερινὸν διάβημά του, ἡ καθολικὴ του διαγωγὴ καὶ πολλὰ ἄλλα πραξικοπήματά του τὰ δυοῖς εὐτυχῶς ἀγνοεῖς, τὸν συνιστῶσιν ὃς φρενοβλαβῆ. Λυποῦμαι διότι δὲν ἔμην ἐδῶ διὰ νὰ σὲ προφυλάξω ἀπὸ τὸν κίνδυνον ἐνδεχομένης τινὸς παραφροδῆς του.

Η Θηρεσία μικροῦ δεῖν ἀπεκρίνετο ὅτι κάλλιον παντὸς ἄλλου ἐγνώριζε τὰ μυστικὰ τοῦ νεανίου ἐκείνου καὶ τὸ εἶδος τῆς παραφροσύνης του, ἀλλὰ ἐσώπισεν, ἐννοοῦσα ὅτι ὁ ἀκροατὴς αὐτῆς, ἐξ ὅσων ἴσως ίπκους πρὶν ή ἐπανέλθη, πῦτο δυσμενῶς διατεθειμένος τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ πρὸς τὴν ἀπολογίαν τοῦ σιοῦ τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐτήσισε μελαγχολικωτάτην ἐντύπωσιν. Ἀναπολούσα ἀπαντώσας τοὺς δύο τούτους ἄνδρας, τοὺς τόσφ διαφόρους ἀλλήλων ως πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν τύχην, εἰς ἀμφοτέρας τὰς ψυχὰς τῶν ὄποιων αὐτὴν ἐβασίλευε, δὲν ἐτόλμα ν' ἀντιπαραβάλῃ αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους, οὐκ ἵττον ὅμως ἐργάτημα διπερ δὲν ἰδούνατο ν' ἀποδιώξῃ ἐκ τοῦ πνεύματός της, ἀποσχύλει αὐτήν.

— Τις ἐκ τῶν δύο τούτων θὰ ὑποστῇ εἰς τὸ μέλ-

λον πλειότερα τοῦ ἄλλου ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ;

IB'.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ νοεμβρίου ὁ Σενάκ ἐδικάσθη καὶ.. κατεδικάσθη, μεθ' ὅλας τὰς θεριμάς προσπαθείας τοῦ διασήμου Δουβούκε. Τὸ πταισματοδικεῖον, τοῦ ὄποιου προΐδευεν ὁ Μοντουσέ, ἀπεφάσισε τὸν ἐντελῆ κατάργησιν τῆς ἀνωνύμου ἀσβεστοπαραγωγοῦ ἐταιρείας τῶν συνενδιαφερομένων, κατηγορουμένης ἐπὶ πλαστογραφῆς τῶν μετοχῶν αὐτῆς. Ο κόμης δὲ Σενάκ καὶ τινες τῶν συναδέλφων του, ἐπιεικῶς κρινόμενοι, ὑπεβλήθησαν εἰς ἀπλοῦν πρόστιμον, καὶ προύτιμα μὲν ὁ γέρων Καδαρού, ὡς οἰκοδεν ἐννοεῖται, τὸ ν' ἀκούσητο τὸν φυλακισμὸν τοῦ Ἀλέρτου, ἀλλὰ ὑπαρχόπτες πρόκεσθον ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸν ικανοποίοιν, ἥν τῷ παρέσχον οἱ δικασταί.

Κατ' ἀρχὰς ἡ εἰδοποίεις δὲν προύξενε πολλὰν συγκίνησιν, καθ' ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο παλαιωθέν, εἶχε παύσει πλέον ἀπασχολοῦν τὸ πολυπράγμον δημόσιον, ἐπειδὴ δὲ εὐτυχῶς ἡ παρισταντὴ κοινωνία ἀπουσίαζεν ἐτὶ διεσπαρμένη ἀγάν τὰς ἐξοχάς, η Θηρεσία πάνυνθη ν' ἀποφύγῃ τὰς συλλυπητηρίους ἐπισκέψεις.

Οτε τὸν ἡμέραν τῆς καταδίκης ὁ Ἀλέρτος επανῆλθεν οἵοι εἰκ τοῦ δικαστηρίου, ἡ σύζυγός του οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀνάγκην ὅπως ἐρωτήσῃ αὐτὸν περὶ τῆς ἐκβάσεως, τόσον σαφῶς ἐξεδήλουν ἡ μελαγχολικὴ καὶ θλιβερὰ ἐκφραστὶς τῆς μορφῆς του πρὸς ποιὸν μέρος εἰχεν ἀποκλίνει δολιώς ἐπιβαρυμένην ἡ πλάστιγξ τῆς αὐτηρᾶς καὶ λεπτολόγου Θέμιδος. Μετά βραχεῖαν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν, ἐντρομος κατενόσεν ἡ δυστυχῆς ὅτι ἔτερος κλῆρος, βαρύτατος καὶ ἀπροσδόκητος ὅλως, προχετο ἕδη βαρύνων ἐπὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς : πῦτο ὁ κλῆρος ἀρχιστρατῆγος στρατιᾶς νικηθείσης, ἀναγκαζούμενου αἰφνίς ν' ἀναλάβῃ τὸν γενικὸν εὐθύνην καὶ παρακαλέσῃ τὸν δειλὸν καὶ ἐπαίσχυντον φυγῆν.

Μόλις διὰ πολλῶν εὐγλώττων ἐνθαρρύνσεων, παραμυθιῶν καὶ ἐκκλήσεων πρὸς τὸ θυικὸν σθένος η Θηρεσία κατώρθωσε ν' ἀνεγειρῃ ὅλιγον τὸ καταπεσδὸν θάρρος τοῦ συζύγου αὐτῆς. Τότε δὲ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῇ ἀφηγήσῃ τὸν ἐξέλιξιν ὅλην ἀνελλιπῶς.

— Ἰδού, τῇ εἴπε, καταδικάζομαι δριστικῶς ὡς ἔνοχος ιδγύσθεως ἐταιρείας ἐπὶ παρανόμων βάσεων, δευτέρᾳ δὲ κλῆσις συνεπέια αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως θὰ μὲ ὑποβάλῃ εἰς ἀπότισιν τοῦ κεφαλαίου· ἐκ τούτου προκύπτει ὡς ἐντελῆς καταστροφή, δηλαδὴ ἡ πώλησις τοῦ μεγάρου ὅπου κατοικοῦμεν, ἡ διὰ πλειστηριασμοῦ ἐκποίησις τοῦ πύργου τοῦ Σενάκ, τοῦ ὄποιου ἀγοραστής θὰ ἴναι βεβαίως ὁ Καδαρού! . . . , η καταρράκωσις τέλος τοῦ ὄντοματος ὅμοιος μετὰ τῆς περιουσίας μας! . . . Ἰδού ν' ἐξέλιξις τὸν ὄποιαν ζητεῖς νὰ μάθῃς· δόσον διὰ τὸν Μοντουσέ . . .

‘Αλλ' ἐκείνη ἀνέκοψεν αὐτὸν διὰ χειρονομίας ἵς η σημασία πῦτο εύνότος :

— Σιωπή! ἀνέκραξε· μήπως δὲν εἴχομεν προειδοποιηθῆ; · Ο Θεός νὰ φυλάττῃ ἀνθρώπους ως ἡμᾶς τοῦ νὰ ἔχωσι δίκαια εἰς τὸν ἐποχήν μας! . . .

Μετά τινας ἡμέρας ὁ Καδαρού ἀπούθυνεν ἐπιταγὰς ἐπωφελεῖς δῆθεν πρὸς τὸν Ἀλέρτον ὑπὸ πρόσχημα συμβιβασμοῦ. Ο γενναῖος νικητὴς ἀπήτει τὸν

άμεσον έγκατάλειψίν τῶν γαιῶν καὶ τοῦ πύργου τοῦ Σενάκ «ἐν ἦ εὐρίσκεται καταστάσει, μετὰ πάντων τῶν ἐπίπλων, εἰκόνων, καλλιτεχνημάτων, ζωτροφιῶν καὶ εἰ τινος ἄλλου», προσποιούμενος ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης κατοκής ἐπιδιώκει τὸ νὰ στερηθῶσι τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν πάντες οἱ ἔχοντες ἐνεργητικὰ χρέον, καὶ τὸν μεταβιβασμὸν τῶν ὁπερέντων χρεῶν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀλβέρτου· τῆς ὑποσχέσεως δὲ ταύτης ἡ ἐκτέλεσίς ἥτο χεροὶς καὶ βεβαίᾳ, διότι ἐγνώριζεν ἡ γηραιά ἀλώπηξ τὶ ἐπερπετεῖ νὰ ἐκποτήσῃ ὑπέρ ἑαυτῆς.

Ο Δουβουκέ, ἄφοπλιζομένος ὑπὸ τῆς προτάσεως τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ, ἥτοι τοῦ συνηγόρου τοῦ δρυοτόμου, ἐδῆλωσε πρὸς τὸν πελάτην του μετὰ πασῶν τῶν ὑπὸ τῆς περιστάσεως ἀπαιτουμένων λεπτῶν ἐπιφυλάξεων, ἵνα παραίτεται τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ συνηγορίαν. Μεθ' ὅλην δὲ τὴν προσπεποιημένην ψυχραιμίαν του, ὁ κόμης ἐφάνη τότε καταληφθεὶς ὑπὸ σφόδρᾶς καὶ μόλις συγκρατουμένης δργῆς, ἥτις ἐπιβλητικώτατα συνήθως κατακυριεύει ἀνθρώπων τοιούτου χαρακτῆρος καὶ τοιούτων ἔξεων. Συνήθως εἴδοι τινὰ σφόδρῶν παθήσεων προκύπτουσιν ἐκ μόνης τῆς ἐντάσεως τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἡθικῆς ἀνυψώσεως Ἀλλὰ τῆς πρώτης ἀψικαδίας πραῦθείσης, ἀπογειτέστη ἡ σοδαρά συνδιάλεξις. Ο Ἀλβέρτος, πατέρι πιπίων ἐπεισόδιά τινα τῆς παρὰ τὰς δχθας τῆς Γενεύης διαθερίσεως, ἐγνώρισε πρὸς τὸν ἀκροατήν του ὅτι συνήντησε που τὸν δικαστικὸν πρόεδρον πρὸς ἓν ὄποιον ὅμως ἡ γνωριμία αὕτη ἐγένετο περὶ τὰ τέλη ηκιστα εὐάρεστος.

Ούδεποτε μοὶ εἶπατε τοῦτο, εἶπεν ὁ συνηγόρος μαντεύων ἥδη τὸ κρύψιον αἴτιον τῆς ἀμοιβαίας ἐκείνης ὁμοδογύνσατε, ἀγαπτέ, ὅτι δὲν εἴμεθα τυχηροί· ἀντὶ συνήθους ἀντιπάλου ἔχομεν ἀπέναντι μας θηρίον ἀνύμερον, διψῶν ἐκδίκησιν, εἰς αἱ ἱμετρον δὲ καὶ αὐτὸς ὁ δικαστής διαβλέγεται ὑπὸ Ἐραστίου μίσους ἐναντίον μας. Ἐπὶ τέλους εἰς τὸ μέλλον Ἰσως εὐτυχήσωμεν νὰ ἔχωμεν δικαστικὸν πρόεδρον ἐμφορούμενον διαθέσεων ἀνθρώπων τέρεων, Ὡς πρὸς τὸν πρότασιν, ἥτις ἀπευθύνεται πρὸς ὑμᾶς, θὰ σᾶς συνεδούλευον νὰ τὸν ἀποδεχθῆτε ἀμέσως, ἀποβλέπων εἰς τὸ ὑλικῶς μέτριον τῆς ἀπαιτουμένης παραχωρήσεως, ἀν δῆθε κάνεις ἀπλοῦς ἐμπόρος ἡ βιομήχανος πλουτίδας διὰ τῆς κατασκευῆς ἀκράσεως· ἀλλὰ ἐννοῶ ὅτι ἀλλως ἔχει διὰ τὸν κόμητα τοῦ Σενάκ, ὁ ὄποιος ὁ φειλεῖ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν γῆν τοῦ ὄντυματός του μέχρις οὐδὲν ἀπαλλοτριώθῃ καὶ τοῦ τελευταίου δολδίου του. Ἰδού ἡ ἰδέα μου, σᾶς τὸν παρουσιάζω χωρὶς ἀξιώσεις, διότι γνωρίζω ὅτι ὑμεῖς ἀλλὰ ἑαυτοῦ τὴν ἔχετε κατὰ νοῦν.

— Όμιλείτε ως γενναιόφρων ἀνήρ, ἀγαπτὲ δόκτωρ, ἀλλὰ ἐν μόνον λησμονεῖτε: Τὸν γυναικά μου! ἐὰν ἡ ηττα ἥναι πλήρης, ὅχι μόνον ὁ πύργος τοῦ Σενάκ θὰ πωληθῇ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸ μέγαρον Κιλλιάν, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ὃπου ἐκλεισθα τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ της, τοῦ τελευταίου τῆς γενεᾶς του, ἐγὼ ὁ φίλος του.

— Οχι, διότι τότε ἡ περιουσία τῆς κομηδονῆς θ' ἀποχωρίσθῃ τῆς ἰδικῆς σας, εἶχον μάλιστα παρακαλέσει νὰ συσκεψθῆτε περὶ τούτου μετ' αὐτῆς.

— Τὸ ἐπραξα ἥδη, ἀλλὰ ἡ ἡξις μόνη τοῦ χωρι-

σμοῦ τὸν καταθοῦσε, μολονότι δὲν πρόκειται περὶ τῶν ἀτόμων μας· κ' ἐγὼ λοιπὸν δὲν ἐπέμεινα τότε, ἐπιφυλαττόμενος νὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ ζητημάτως τούτου κατὰ τὴν ὑπερτάπινη στιγμήν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ δικηγόρος, διανύων διὰ μεγάλων βιημάτων τοῦ δωματίου τὸ ἔδαφος, μ' ἐτιμήσατε βεβαίως πολὺ ἐκλέξας με ὡς συνήγορον, ἀλλά, συγγνώμην, ἐάν ἐγνώριζον ἐκ προτέρων ὅτι οἱ πελάται μου ἐμφοροῦνται καὶ διέπονται ὑπὸ αἰσθημάτων τόσον ἀσυνήθως εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, σᾶς δύολογῶς ὅτι δὲν θ' ἀπεδεχόμην τὴν τιμὴν.

— Ἀγαπτέ, ἐδῶ τὰ πάντα περιπλέκονται· ἐὰν δὲν οὔτις μου καὶ ἐγὼ πηγεθα ἀνθρωποι ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἄλλους δὲν θὰ συνεζευγνύμεθα ὅμοιοι, ἀλλ' ὑπομονή, τὰ δεινά σας ἐγγίζουσιν εἰς τὸ τέγμα των, ἀναθέτω εἰς ὑμᾶς νὰ γράψητε πρὸς τὸν ἀντιδικόν μου ὅτι αἱ γαῖαι καὶ τὸ μέλαθρον τοῦ Σενάκ ἀνήκουσιν εἰς αὐτόν.

Ο νομομαθής ἔξεπλάγη ζωηρῶς:

— Κύριε κόμη! ἀνέκραξε ἐκ τῆς καταστάσεως ἐν τῷ ὄποια τῷδε σᾶς βλέπω, ἐννοῶ ὅτι ἂν ἐγὼ σύμμερον, ἔγραφα τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, σεῖς αὐθιον θὰ μ' ἐθονεύετε.

— Μή φοβεῖσθε, ἀνέκραξεν ὁ δυστυχής Ἀλβέρτος, ὅστις, κατ' ἀλλήθειαν, δὲν εἶχεν ὥθρος φονέως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν· εἴτε ἔχω, εἴτε δὲν ἔχω τὸ πύργον μου, δὲν εἴμαι δὲν τότες Σενάκ; θὰ ὑμαι λοιπόν πανταχοῦ εὔτυχής, ἀρκεῖ μόνον νὰ βλέπω εὔτυχη τὴν σύζυγόν μου· δέσον ἀφορῷ δὲ εἰς ἐκείνην, θὰ ἔνναι επίσης εὐδαίμων ἐνόσφερ ἔχει πλαστὸν της ἐμέ, ἐνόσφερ ἔχει πτωχὰ παιδία νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ περιποιεῖται ἀσθενεῖς... προφύλαξταν πλάσμα!... Ω, ἀν τὸν ἀπαλλάξωμεν πλέον ἀπὸ τὸν ἔβιατην αὐτόν!... εἶναι καιρός· γράψατε τὴν ἐπιστολὴν, φίλατε, καὶ ἐτοιμάσατε ἐν τάξει τὸ γγγραφόν τοῦ συμβιβασμοῦ· θὰ τὸ υπογράψω.

— Ἀλλ' ἡ χειρ αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰς ὑμέρας οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον γράμμα τοῦ ὄντυματος του ὑπέγραψε.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ὑμέρας ἐκείνης ἰδιάζουσά τις ἀδιαθεσία κατέλαβεν αὐτόν, τὸν δὲ ἐπιοῦσαν ἐξεδηλώθη σφόδρος πυρετός, ἐμβαλὼν τὴν Θηρεσίαν εἰς ἀνόσυχιαν τοιαύτην. Ὁρε πέρα αὐτῆς, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐξεμποδεύσαντο. Κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν νύκτα δὲ ἀσθενής παραληρῶν ἀσυναισθήτως, ἐνόητεν ὅτι εὑρίσκεται ἐν Σενάκ καὶ ἀπεκαιρέτα τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ κατοικίαν δι' ἐκφράσεων, αἴτινες θὰ κατσπάρασθον τὴν καρδίαν τῆς ταλαίνης συζύγου, ἀν δὲν ἔπεστηριζεν αὐτὴν εὐθεῖης καὶ γλυκεῖα ἐλπίς.

Ἐπὶ δύο διὰς ἐδδομάδας ἡ νεαρά γυνὴ κατενέψει ἐπακριθῶς τὴν φυικῶδην σημασίαν τῆς φράσεως «ἄγων κατὰ τὸν θανάτου». Σχεδὸν πάντοτε βοηθούμενη, ἀλλὰ οὐδέποτε ἀντιπροσωπευμένη ὑπὸ τῆς Κάθλειν, παρὰ τὸν κλίνην τοῦ πεφιλημένου ἀνδρός, στερεούμενη τοφῆς καὶ ὑπνου, μόλις πύκαιρει ἵνα ἀπευθύνῃ τὰς διαπύρους εὐχάς της πρὸς τὸν Θεόν. Παρεμψθεῖτο δύμας ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ θεία της προσεύχεται ὑπὲρ αὐτῆς διαγκῶς.

Ἐάν δὲ διάς θόρυβος τῶν ἀδιαπαύστως παρερχομένων ἀμάξων δὲν ἱκούετο ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι κακοποιὸς μάγιστρος διὰ τῆς γοντικῆς αὐτῆς φάρδου μετεκόμισεν ἀκαριαίως τὸ

μέγαρον ἀπὸ τῆς ἀστικῆς ὁδοῦ εἰς τὰ ἀπρόσιτα βάθη σιγηλῆς καὶ πενθήσους ἐρήμου. Πᾶσα συγκοινωνία μετὰ τοῦ ἔξω κόσμου ἵτο διακεκομμένη αὐτήτης τὰ ἐπισκεπτήρια ἐπεσώμενοντο ἐπὶ τῆς ἐν τῷ προαυλίῳ κειμένης τραπέζης ἑγγύς ἐφημεριδῶν ἀθίκτων. Ἀνετέθη δὲ εἰς τὴν πιστὴν ἄγγελιδα ἡ ἐντολὴ τοῦ ν' ἀποσθραγγίζῃ τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἀπαντῇ πρὸς τὰς αἰτήσεις εἰδίσεων περὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν δίκην, ἡ Θηρεσία ἀπέδιδεν πᾶν εἰς αὐτὴν σπουδαιότητα οὐχὶ τλειστέραν ἡ δῖσην ἀπέδωκε πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς ἀποσταλεῖσαν πρὸς αὐτὴν εἰδοποίησιν περὶ ἐμποριοῦ τινος καταστήματος.

Τέλος, ἡμέραν τινὰ ὁ λατρὸς εἶπε πρὸς αὐτὸν

— Ο ἀσθενής μας ἐσθὼν· ἀλλὰ μὴ μ' εὐχαριστεῖτε! διότι τέκνον δας ἂν ἢτι ἀντὶ συζύγου δὲν σᾶς ὥφειλε τὴν ζωὴν τόδον δῖσον τώρα!

Τὸ πρῶτον δὲ πᾶν, ἀπὸ μακροῦ χρόνου, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπούθυνε πρὸς τὸν Ηλάστην μακρὰν προσευχήν.

Μὴν δῆλος διέρρευσεν. Ὁ Ἀλβέρτος ἐσθώη ἐκ τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο ἀναγρωννών, διότι προφασιζόμενος ἀτονίαν, πᾶν ἡ ἀσθενικὴ αὐτοῦ δίαιτα ἐπὶ μᾶλλον ἐπινύξανεν, προνείτο νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης. Τὸ ἀληθῆς αἰσθημά του ἵτο ἐνθετικός τις οὕτως εἰπεῖν καὶ πεισματικὸς δυσανασχέτωδις κατὰ τῆς ὑγείας, τὸ δὲ κατάκλειστον ἐκεῖνο δῶμα, ἐν τῷ διόποιῳ οὐδεὶς πλέον ἐλάλει περὶ τῆς θλιβερᾶς περιπετείας, πτις ἔτηκε τὴν ζωὴν του καὶ κατεσπάραττε τὴν καρδιὰν του, τῷ ἐφαίνετο ως ἀπαραβίαστον ἄσυλον, ὑπερασπίζονταν αὐτὸν κατὰ τοῦ ἀδυσιαπήτου ἔχθροῦ. Πλὴν φεῦ! ὁ δυστυχῆς ππατάτο! . .

Ἀνέκφραστος εἶναι ἡ ἐκπληξίς, πᾶν ἡ καταδίκη τοῦ Σενάκ προύκάλεσεν ἐν τῷ χωρίῳ.

Ο δὲ Καδαρού, παίκτης δεξιός, τὰ πάντα προ-
βλεπων, οὐδὲ στιγμὴν ἀπώλεσεν ἐπαναπαυόμενος ἀφρόνως ἐπὶ τῶν ἱαθύρων τῆς παγούσης νίκης. Η ἀσθένεια τοῦ Ἀλβέρτου ἐγένετο εἰς αὐτὸν νέον εὐ-
τύχημα, ὅπερ ἐπωφελούμενος, ἔσπευσε νὰ παρεισα-
γάγῃ ἐκ προτέρου μεταξὺ τῶν ζοφερῶν αὐτοῦ δολο-
πλοκιῶν, καὶ ἐνστάσιν πολιτικῆς ἀνευθυνίας ἀπέ-
ναντι τοῦ ἀριθμοῦ δικαστηρίου.

Πάσαν δὲ ἐνδεχομένην ἐναντίωσιν ἐκ μέρους τῶν συγκωριτῶν πρὸς τὰς ἐνστάσιες αὐτοῦ προελάμβανε διὰ τῶν ἔξης:

— Ή διαδικασία μας εἶναι παράδοξης· ἐάν δὲν ἀντιδικός μου ἐπιτύχῃ διὰ τῆς κλήσεως, η ἐνστάσις μου καταρρέει ἀφ' ἑαυτῆς, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀπαλλάττει τοῦ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ καταψήγω εἰς πώλησιν εἴτε πραγματικὴν ἡ πλαστὴν τοῦ κτήματος. Ωστε οὐδὲν ἀλλο διακινδυνεύω εἰμὶ μόνον τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, τὰ διακινδυνεύω δημοσίως πραγματικῆς, διότι καν ἔτι κερδήσω, η ὠφέλεια δὲν θὰ ἔναι μεγάλη.

Τὸ συμπρέσαθμα τοῦτο ἐκφερόμενον ἀπὸ στόματος, ὅπερ ἐθεωρεῖτο οὐχὶ ἀσύνετον, κατελύπει τεῦς πολυπράγμονας τοῦ χωρίου κατοίκους, καὶ ἐκίνει αὐτοὺς εἰς θρήνους ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ εὐχύμου πλακοῦντος, τοῦ ὄποιον θ' ἀπεστέρουν τὸν γέροντα δολοπλόκον οἱ παριστανοὶ δικασταί. Διότι αἱ ἐλπίδες, ἀς ἐκαστος αὐτῶν ἐτρέφε περὶ αἰσιας ἐκβάσεως τῶν πραγμάτων ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐλπίδες ιδιοτελεῖς, εἰς ιδιαν ὠφέλειαν ἐκάστου ἀποβλέπουσαι, θὰ ἔξελειπον δῆθεν

ὅλαι εὐθὺς ως ὁ κόμης ἀναγρωνών θὰ ἐπελαμβάνετο ἐκ νέου τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ, καὶ οικτρῶς οἱ δυστυχεῖς θ' ἀπεστρεφοῦντο τῶν ψυχῶν τοῦ συμποδίου ὅπερ ἀνέμενον.

Ἐν τούτοις ὁ μυστικὸς δρυοτόμος ἐφαίνετο ὑποτάξας τὴν τύχην ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν αὐτοῦ θέλησιν. Τὰ πάντα ἔβοσαν εὔνοϊκῶς πρὸς αὐτὸν μετ' εὐχερείας καὶ ταχύτητος ἀληθῶς παραδόξου, πτις δημοσίευσεν τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου σπανίως ἐπήρκουν εἰς πάσας τὰς ἀκροάσεις, τὰς ὁποιας τοῖς ἐτέβαλλον αἱ πολυάριθμοι δίκαι, αἱ περιστοιχοῦσαι αὐτοὺς διαρκῶς. Στέρα μᾶλλον ἐνδιαψέρουσα λεπτομέρεια εἶναι τὸ διάτοπος τοῦ συνεδρίου, συγγενής δὲν ἐξ ἀγκαστείας πρὸς τὸν πολυμηνόν γέροντα, δὲν ἐπεθύμει βεβαίως νὰ διεγείρῃ τὸ ρρδιοῦργον μῆσός του καθ' ἐαυτοῦ.

Εὐνόητον ὅτι ὁ Καρβαδούιέρ, ὁ κλητήρ, ἐκόμιζε τακτικῶς τὰ δικόγραφα μέχρι τῆς κιγκλιδοφόρακτου πύλης τοῦ πύργου, οὐδὲ ἀπεποιεῖτο νὰ ρίπτῃ ἐκάστοτε εἰς τὰ ὑμίκενα θυλάκια του τῆς ἐργασίας αὐτοῦ τὸ ἀντίτιμον, ἀλλὰ μετὰ παρροσίας ἐπίσης ἐδίλου πρὸς τὸν οἰκοφύλακα ὅτι τὰ χάρτινα ἐκεῖνα ράκη οὐδεμίαν εἶχον σπουδαιότητα.

— Καὶ δημοσίευεν δὲν πρέπει νὰ βιαζώμεθα, ἀπεκρίνετο ἐκεῖνος, διότι ἀκόμη εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀρχήν. Εὖν δὲ κ. κόμης θεραπευθῆ, διὰ τῆς βοηθείας ικανοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου, ἀν ἀποκτήσῃ μάλιστα καὶ προστασίας φίλικάς, θὰ παρατείνη ἴσως τὴν ὑπόθεσιν ἐπὶ τοια ὀλόκληρα ἔτη, η καὶ μακρότερον ἀκόμη.

Κατὰ τὸν μεσολαβοῦστα χρόνον οἱ δικασταί, οἵτινες ἡνδεδώδες ἐμίσουν πᾶν τὸν Ἀλβέρτον, κατεδίκασαν ἐρήμην αὐτὸν καὶ τοὺς συναδέλφους δημοσίευσαν, τῷ εἶπε μετὰ προσπεποιημένης εὐτραπέλιας.

— Εχεις φίλε μου, τὴν στιγμὴν αὐτὴν 3,000,000 εἰς τὸ θυλάκιόν σου;

— Επειδὴ δὲ ἡ ἀνησυχίας ὑμιπαράφρων ἐξ ἀπορίας ητένιζεν αὐτὸν ἀπλανῶς.

— Καλά! ἀνέκραξεν ὁ κλητήρ, ἐάν δὲν τὰ ἔχης τώρα, μὴ ἀνησυχεῖς· ἐπανέρχομαι μετ' ὀλίγον! . . .

*Ἄς ἀφήσωμεν τὰς ἀστειότητας, καὶ ἀκουσθε, φίλε μου. Δὲν ἐννοῶ τι ζητεῖ ὁ δρυοτόμος! Ἕναγκασθε τοὺς δικαστὰς νὰ ἀγρυπνήσωσιν ἀπόψε τὴν νύκτα δῆλην διὰ ν' ἀντιγράψουν τὰ ἔγγραφα τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ως ἀν τοιουτότροπως θὰ ἐλάμβανε σήμερον ἀφεύκτως τὰ 3,000,000. Ποῦ θέλει τάχα νὰ κατατίθῃ; τι ἀποτέλεσμα ὑμπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὸν τὸ διάνοια του; Ἄλλη ὡ, εἶναι ωραῖα διαταγή! πρώτην

φοράν ἀπὸ τόσων ἐτῶν διαβιβάζει τοιαύτην. Τοία
έκατονμύρια! . . .

Καὶ ἀνεκχρόσε γελῶν πικρῶς. Ἀλλὰ μετά τινας
ἡμέρας ἐδέχθη μετ' ἐκπλήξεως ἐπίσκεψιν τοῦ Καδα-
ρού, ὃς τις τῷ διέταξεν ἀπαθῶς, ὡσεὶ ὥμιλει περὶ θέ-
ματος κοινοτάτου, νὰ σπεύσῃ ἀμέσως εἰς τὸν πύργον
Σενάκ καὶ νὰ κατάσχῃ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ περιε-
χόμενα.

Ο δικαστικὸς κληπτὴ παρ' ὄλιγον ἔθεσε τὸ ἀ-
χύρινον ἐδώλιόν του ἀνασκιυτῶν ἐπ' αὐτοῦ ζωνοῦ.

— Ήδης λοιπόν ! ἀνέκραξε· χύτετε κατοχήν ; και πρὸς τί ; γνωρίζετε διτὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ κόμης ἔχει πᾶν δικαίωμα νὰ ἐμποδισῃ τὴν πώλησιν ! κατοχὴν κ. Καθαρού ! κατοχὴν ἐναντίον ἀντιδίκου ὁ ὄποιος σᾶς ἐγκαλεῖ , και ἐκτὸς τούτου ἀσθενεῖ βαρέως διανθρωπος ! Μὲ συγχωρεῖτε λοιπόν , αὐτὸ δὲν εἶναι δίκη , εἶναι βίᾳ ! . . .

— Κορδασσιέρ, φίλε μου, φύλαττε τὰς συμβουλάς σου δι’ ὅσους εἰς τὰς ζητοῦν. Σὲ συμβουλεύω ἐγὼ ἀπεναντίας νὰ μὴ στρεψοδικῆς, διότι ἐγὼ θύμορῶ ν’ ἀντεπεξέλθω, κύριε, κατ’ ἄλλων πολὺ ἰσχυρέων ἀπὸ σέ! . . .

— Καλά, κύριε, ἀπόντηδεν δὲ κλητήρος κάτωχρος
ἐκ ζωγρᾶς συγκινήσεως· ἀφ' οὐ ἀπαιτεῖτε τὴν κα-
τοχήν, θὰ γείνη λοιπόν.

-- Πότε;

— Τὰν προσέχει δευτέραν, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
μου . . . ἐκτὸς ἔαν. . . .

— Θέλεις νὰ ειπῆς: «έκτος ἐὰν ἀπαντήσω ἀντίστασιν». Πρέσεχε, καλέ μου. Μὴ πάψεις μὲ τὸν Καδαρού.

Αντίσταδιν πιθανόν, ν' ἀπαντήσωμεν, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἄρδα γε θὰ προκύψῃ αὐτομάτως ἢ θὰ τὴν διαιπλάσιμη σὺν ὁ ίδιος; . . . Πρόσθετε νὰ μη λοξοδρομῆσῃς· στως εἶπες, ἀπαιτῶ τὴν κατοχήν, σπεῦσθε λοιπόν, καὶ τὰ λοιπὰ ἀποβλέπουν ἐμέ. "Αλλως τε, ἀκουσθε, ἔξ οἰκολόγους μηνας τὰ δωμάτια τοῦ πύργου εἶναι κατάκλειστα, θὰ κάμης λοιπὸν κάριν εἰς τοὺς ιδιοκτήτας ν' ἀνοιξῃς τῷρα θύρας καὶ παράθυρα καὶ ἀερίσης οὐλίγον τὰς ιματοθήνας τῆς κομητίσσης.

Απίηρε τὸ βῆμα ὁ γέρων ὀξλοκράτης ἀδίνων νὰ ἐκεινοὶ δὴ τὸ κοχλάζον μῆδος του εἰς γέλωτα πικεὸν δι' οὐ ἐφάνη κατακεφανυοβολῶν τὸ ἀτυχές γηραδὸν μέλαθρον. Ο δὲ βραχύδωμος κλητήρ, τὸν τετοιμένον ἐπενδύτιν του περισθίγγων στενῶς περὶ τὸν κορυφὸν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν νευρικοῦ ρίγους, ἀπέμεινε μόνος μέσῳ τῶν τεσσάρων καταγύμνων τοῖκων τῆς πενιχρᾶς κατοικίας αὐτοῦ. Τὸ τεθλιψμένον βλέψμα τὸ ζωηρῶς ἐν τῷ στενῷ ἐκείνῳ χώρῳ περιθερόμενον προσπιλάθη ἀλεπαλλίλως ἐπὶ τῶν οἰκείων πρὸς αὐτὸν ἀντικειμένων, ἄτιν' ἀπετέλουν τὸν δόλον τοῦ δώματος διάκοδυον, καὶ τὸν δόλην ἡμα περιουσίαν τοῦ κυρίου αὐτῶν. Ἡδαν ταῦτα τὸ ἄλλοτε μέλανηδην δὲ κιτρίνην χροιὰν προδιλαβὸν ἔνεκα τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ήλιου ἀλειθερόχιον, ὁ κατερρακωμένος μανδύας, τὰ χονδροειδῆν ὑποδήματα, ἄτινα εἶχον ἥδη ἐκμάθει ἀπὸ πολλοῦ πάντας τοῦ χωρίου τοὺς χλοάζοντας δρόμους, καὶ ἀμαυρὸν χαρτοφυλάκιον ἐν τῷ δποιῷ τοσούτων ἥδη δυστυχῶν εἶχεν ἐξελιχθῆν ἡ καταδίκη καὶ η ἐντελής καταστροφή.

Καὶ πικρῶς στενάξας τότε ὁ ἀφανῆς οὔτες ἥρωες,

ἐκάθισε πρὸ τοῦ ἀπλοῦ ἐξ ἑλάτης γραφείου καὶ ἐμελάνωσε ταχέως λευκὸν φύλλον χάρτου διὰ τῆς κανονικῆς τον γραφῆς. Δὲν ἐγέλα πλέον τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὁ ἄγαθὸς ἄνθρωπος!

I Γ' .

Κατά τινα κυριακὴν τοῦ φθίνοντος δεκεμβρίου ἡ

Θρησκία μετέβη εἰς τὸν ναόν, ἐκτελοῦσα οὕτω καθηκον, ὅπερ ἐπὶ πολὺν ὥδη χρόνον ἔτερα πολλῷ ὑπέτον τερπνά ἀντικατέστησαν. Ἀλλ᾽ ὅτε ἐπανῆλθεν ἡρεμοῦσα χάρις τῇ προδευκῇ τὴν δοπίαν ἀρτίως πρὸς τὸν Θεὸν ἀπούθυνε, καιρούσα ἐπὶ τῇ αἰσιᾳ προόδῳ τῆς ἀναρρώσεως τοῦ ἀσθενοῦς, εὑρεν αὐτὸν ἀναγνώσκοντα ἐπιστολὴν μετὰ πολλῆς ποοσηλώσεως.

— "Ω! ἀνέκραξε! τί κάμνεις; ποία ἀφοσίων,
ἀγαπητέ! δὲν σοὶ ἀπαγορεύει ὁ ιατρὸς τὴν ἀνά-
γγωδίν;

Διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, ὑπερτάτην ἐξάντλησιν δι-
λούσσοις, ἐκεῖνος ἀπήντησε.

— Τὸ γνωρίζω! δὲν πήθελα ν' ἀναγγώσω, διεσκέδαζα μόνον παθατηρῶν τοὺς φακέλλους, ἀλλ' εἰς ἐξ αὐτῶν ἐκίνυσε τὴν προσοχὴν μου . . . γραμματόσημον ἐκ Σενάκ, γραφὺν τοῦ Κορθασσίερ . . ώ, φιλαττη μοι! πόσας ἀδάγε, πύσας τοιαύτας ἐπιστολὰς ἔως τώρα μοι ἀπέκρουψας! . . .

— Τοῦ Κορβασσιέρ ; ποτέ, οὐδεμίαν, δοὶ τὸ ὄγκικομα ! . . . καὶ τὶ σᾶς γράψει ; εἰς ποιαν κατάστασιν σ' εὔρισκω ; . . .

— Τὸ εἶχον εἰπεῖ εἰς τὸν Δουσουκέ· θὰ ἥτο καλλιτερον τὸ νὰ παρατηθῶμεν ἡμεῖς! ἐπανέλαβε στενάζων ὃ τάλας ἐγράψη, φαίνεται, ἐκεὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ὅτι δὲν θ' ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ τούς ὅνυχας τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ δαιμονος.

Καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον κα-
ταδυντετριγμένος, ἀποτεθαρημένος, ἄπελπις, θλι-
βόμενος ὅτι παρῆλθον ἀνεπιστρεπτεὶ αἱ κινδυνώ-
δεις τῆς ἀσθενείας στιγμαὶ, καθ' ἃς ἀδυναίσθιτος
ληθαργία ἀπίλλασθεν αὐτὸν τῶν ὁδυνηῶν ἐντυ-
πώσεων, ἐπικαλούμενος ὡς μόνην παρηγορίαν τοῦ
θαυάτου τὴν ώχοαν καὶ ζοφῶν μορφήν.

Συγχρόνως ή Θηρεσία ἀνέγνω τὸ γράμμα, ἐκκλησίν πονουμένη πρός τὸ θάρρος αὐτῆς καὶ μπόδλως ἀμφιβάλλουσα ὅτι καὶ ὁ γράμμας ἔξεβιασεν ἑαυτὸν ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ σκληρό δύνατον τοῦ θεοῦ.

Ἴδον τὸ πεοιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς.

« Πρόδε τὸν κ. κόμυπτα δὲ Σενάκ, ἦν περιπτώσει
σπουδῆς, πρός τὴν κ. κόμινδαν.

« Ἐπειδὴν ἡ δίκη ἡ συνεπείᾳ κλήσεως τοῦ κ. Κα-
δαρού ἐν τῷ πολιτικῷ δικασθησίᾳ κατ' ἔργημαν καθ'
ὑμῶν δικασθεῖσα ὑπ' οὐδεμιᾶς κατεπολεμήθη ἄχοις
ῶρας ἐνστάθεως ἐκ μέρους ὑμῶν, ἡ δὲ διαταγὴ πρὸς
ἀπότισιν τριῶν ἐκατομμυρίων φρ. οὐδὲν ἔσχεν ἀπο-
τέλεσμα, προσετάχθην πῦν ὅπως προσβῇ εἰς κατοχὴν
τοῦ ἐνταῦθα κτημάτος σας, τὴν όποιαν ἀδυνατῶ νὰ
παρακούσω, ως εἶναι εὐνόητον. Θὰ λάβῃ λοιπὸν
αὕτη χώραν μεθαύριον δευτέραν πρὸ μεθημβρίας,
ἔθεωρησα δὲ καθῆκον, κ. κόμη, τὸ νὰ σᾶς εἰδοποιή-
σω, καίτοι ἔλαβον παρὰ τοῦ πελάτου μου ὅλως ἀν-
τιθέτους διαταγάς. Ἀλλ' ίσως ἔγω αὐτὸς συνετέ-
λεσα ἀκουσιώς εἰς τὴν παροῦσαν ἐκδασιν. Ἐκ τῆς τε-
λειας σημῆς, πὺν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἔξελιξεως ἐτηροῦ-